

Vai katrs Priekules iedzīvotājs zina, ka Dievs viņu mīl?

—2019—

Janvāris (154)

Zāļu iela 12, Priekule, LV-3434; Reģ.nr.90000159161; SWEDBANKA Konts LV61HABA0551032019880

*“Dieva Tā Kunga Gars ir pār mani, jo Tas Kungs mani svaidījis sludināt nelaimīgajiem prieka vēsti, mani sūtījis dziedināt sagrauztas sirdis, pasludināt apcietinātiem atsvabināšanu un saistītiem pilnīgu brīvību, pasludināt **Tā Kunga žēlastības gadu** un mūsu Dieva atmaksas dienu un iepriecināt visus noskumušos”*

Jesajas 61:1-2

***

Ir sācies jauns gads. Jauna iespēja, kuru Dievs mums dod. Vai Tu redzi savu iespēju, ko Dievs Tev dāvina? Vai izmantosi to?

Dievs dod mums iespēju būt brīviem, būt brīviem no verdzības. Kas ir tas, kas mani paverdzina? Pirmā atbilde varētu būt grēks, un tā ir taisnība, bet šoreiz padomāsim mazliet vairāk par kādu verdzību, kas ļoti daudzus tur gūstā un to sauc: “ko par mani padomās citi”. Vairāk vai mazāk šis gūsts ir iespaidojis ik katra dzīvi. Un ir ļoti grūti būt šajā gūstā, kurš dažus ir saķēdējis tik stipri, ka viņi vairs nespēj dzīvot. Izmantot iespēju un pieņemt brīvību, kuru man dāvina Dievs. Tas varētu būt labs iesākums Jaunam Gadam - labs starts, lai piedzīvotu, cik īpašs es esmu Dievam. Jo mana identitāte ir Kristū, nevis cilvēkos. Savas domas vērst uz to, **ko par mani domā Dievs**, nevis citi cilvēki. Kļūt brīvam no verdzības, no cietuma, kurā esmu bez iemesla turēts.

Es Tev pateicos, ka es esmu tik brīnišķī radīts, brīnišķī ir Tavi darbi, mana dvēsele to labi zina.
(Psalms 139:14)

***

Tavas rokas mani radīja un veidoja, dod man gudrību, ka es mācos Tavus baušļus!
(Psalms 119:73)

***

Baidīšanās no ļaudīm noved pie pazušanas, bet, kas paļaujas uz To Kungu, tiek pasargāts.
(Salamana pamācības 29:25)

***

Tātad tu vairs neesi vergs, bet gan dēls un, ja dēls, tad caur Dievu arī mantinieks.
(Galatiešiem 4:7)

***

Lielākais vergs un cietumnieks ir cilvēks, kuru satrauc tas, ko citi par viņu padomās,
nevis tas, ko par viņu domā Dievs

***

Priekules baptistu draudze! Mēs mācāmies īstenot to, ko Dievs ir pateicis par draudzi.

Pielūgsme - ievēd cilvēkus tuvākās attiecībās ar Dievu. Šīs attiecības kristietim dod piepildījumu un dziedināšanu. Dieva pielūgsme un slavēšana nav atkarīga no mūsu garstāvokļa, emocijām vai gatavības Dievu slavēt. Dievam pienākas gods, neatkarīgi no mūsu stāvokļa.

Evanģelizācija - Labās Vēsts līdzdalīšana visiem cilvēkiem. Draudze pastāv, lai liecinātu pasaulei par jaunu dzīvi Kristū. Ir divas lietas, kuras nebūs iespējamas Debesīs: grēkot un stāstīt pazudušiem par Kristu. Kāpēc Dievs mūs ir nolīcis šajā pasaulē? Jēzus sacīja: "Lai pasaule ticētu, ka Tu mani esi sūtījis"

Pieaugšana – draudze pastāv, lai tās locekļi mācītos. Kristieša pieaugšanas mugurkauls ir Bībeles lasīšana, lūgšana, mācīšanās un pielietošana dzīvē.

Kalpošana – draudze pastāv, lai apliecinātu Dieva mīlestību līdzcilvēku vajadzībās. Katrs draudzes loceklis ir NOZĪMĪGS. Katram draudzes loceklim ir savs UZDEVUMS. Katra uzdevums ir SVARĪGS.

Sadraudzība - draudze pastāv, lai stiprinātu viens otru kā garīga ģimene. Jaunajā Derībā ir vismaz 55 pavēles, kuras var izpildīt tikai sadraudzībā ar citiem: Mīliet viens otru; nesiet viens otra nastas; iedrošiniet viens otru; piedodiet viens otram, u.tml.

Kungs, es nelūdzu brīnumus un vīzijas, es lūdzu spēku ikdienai! Māci man mazo soļu mākslu! Dari mani attapīgu un radošu, lai es ikdienas dažādībā un daudzveidībā laikus pierakstītu atziņas un pieredzējumus, kuri mani skar.

Dod man drošu roku pareizi sadalīt savu laiku. Dod man smalku izjūtu, lai saprastu, kas ir svarīgs un kas vēl svarīgāks.

Ļauj man saprast, ka sapņi nepalīdz tikt uz priekšu, nedz sapņi par pagātņi, nedz arī par nākotni.

Palīdzi man patreizējo brīdi uztvert kā svarīgāko un pēc iespējas labi izdarīt to, kas man paveicams tūlīt.

Pasargā mani no naivā pieņēmuma, ka dzīvē visam jārit gludi. Dod man dziļu atziņu, ka grūtības, neveiksmes, sakāves un kritieni ir dzīvē pašsaprotamas piedevas, kuras mums ļauj augt un nobriest.

Atgādini man, ka sirds bieži runā pretī saprātam. Atsūti man īstajā brīdī kādu, kuram ir drosme man pateikt patiesību.

Es gribētu Tev un visiem citiem vienmēr ļaut izrunāt visu līdz galam. Patiesību par sevi pats sev jau nevar pateikt, to var pasacīt tikai kāds cits.

Tu zini, cik ļoti mums visiem vajadzīga draudzība. Dari, lai man būtu pa spēkam šis skaistais, grūtais, bīstamais, maigais un smalkais dzīves darbs.

Piešķir man nepieciešamo nojausmu, lai es īstajā brīdī spētu dot tālāk - ar vai bez vārdiem - sainīti labestības.

Veido mani par dziļu cilvēku, līdzīgu kuģim ar dziļu iegrimi, lai varētu sasniegt arī tos, kuri atrodas dzīves grūtību dziļumos.

Pasargā mani no bažām, ka es varētu nokavēt dzīvi. Un dod man nevis to, ko es vēlos, bet to, kas man vajadzīgs!

/Antuāns de Sent-Ekziperī Lūgšana/

***

Kāds veiksmīgs uzņēmējs savā jaunajā BMW devās uz kārtējo biznesa tikšanos. Jāsaka, ka viņš krietni pārsniedza ātrumu – līdz pēkšņi to apturēja akmens, kas smagi atsitās pret spožās mašīnas durvīm.

Pārskaities - un domājams, tāds būtu ikviens no mums, vadītājs izlēca no auto, lai izrēķinātos ar ļaundari – bet viņam pretim nāca mazs zēns ar izmisuma un vainas apziņu sejā. „Piedodiet, kungs, piedodiet” – puisēns šņukstēja. „Es vienkārši vairs nezināju ko darīt, neviens tāpat vien neapstājās!”

Netālu, ielas malā aiz stāvvietā novietotajām mašīnām vīrs pamanīja ratiņkrēslu un tam blakus gulošu cilvēku. Tas ir mans brālis – asarām ritot pār vaigiem, šņukstēja puisēns. Es gribēju viņu pārstumt pāri ielai, bet viņš izkrita no krēsla un viņš ir par smagu, lai es viņu paceltu. Man bija bail, ka ja es aiziešu pasaukt

kādu palīgā, viņš var mēģināt piecelties pats un nokrist atpakaļ uz ielas.. un šeit visi brauc tik ātri, varēja notikt nelaime..

Norijot kaklā sakāpušo kamolu, vīrs pieliecās pie nokritušā puisēna un iecēla viņu atpakaļ ratiņkrēslā, tad palīdzēja to uzcelt atpakaļ uz ietves. „Paldies, jums kungs, un lai Dievs jūs svētī,” – teica mazais puisēns, vēl joprojām nevarēdams valdīt pār vaigiem līstošās asaras. Es jums kādreiz atlīdzināšu tās sadauzītās mašīnas durvis, labi? Skatieties, es tur dzīvoju, tajā mājā – un puisēns norādīja uz māju parka otrā malā..

Ceļš līdz mašīnai šķita garāks kā parasti – un pienācis pie mašīnas, vīrs it kā no jauna paskatījās uz akmens iesistajām, spožajām durvīm. Viņš tās nekad nemēģināja salabot – tās palika kā atgādinājumu tikko gūtajai mācībai – nekad neskrien tik ātri, lai tevi vajadzētu apstādināt ar akmeni.

*Cilvēki bieži vien, pārcietuši kādu slimību vai pēkšņu darba zaudējumu, nāk pie atziņas, ka laiks, ko viņi pavadījuši piespiedu bezdarbībā, ir nācis par labu – tas ļāvis apstāties un mazliet padomāt, atrast savas dzīves vērtības un pieņemt pareizos lēmumus. Tad kāpēc gaidīt, kamēr mūs kāds apstādinās? Pat šīs pasaules Radītājs, pēc tam, kad bija veicis visus iecerētos darbus, atpūtās. Novērtēja padarīto un priecājās par to. Un atstāja mums pavisam skaidru vēstījumu – **Tev būs Svēto dienu svētīt.** Tev būs! Nevis tāpēc, ka kādam tā labpatīk, bet tāpēc, ka Tev to vajag. Tev pašam. Ne tikai tavai nemirstīgajai dvēselei, bet arī taviem šīs zemes ceļiem. Lai soļi, ko sper, un darbi ko dari, nestu svētību ne tikai tev, bet arī tavam namam. Un lai nevienam nebūtu tev jāmet ar akmeni.*

Viens maziņš Zobratiņš bija daļa lielā pilsētas Pulksteņa. Tā ciparnīca un zelta rādītāji mirdzēja saulē – pulksteni varēja redzēt no visurienes, jo tas atradās uz paša centrālā pilsētas laukuma augstā tornī. Tas rādīja ne tikai stundas, minūtes un sekundes, bet arī dienas, mēnešus un gadus!

Zobratiņš bija priecīgs, ka dzīvoja tādā milzīgā un ļoti svarīgā mehānismā. Viņu sarūgtināja un skumdināja tikai viena lieta. Viss apkārt tikšķēja, kustējās, džinkstēja, bet viņš – mazais Zobratiņš, stāvēja nekustīgs. Pagāja stunda aiz stundas, pagāja gads aiz gada, bet Zobratiņš stāvēja šajā laika kustībā. Tas sāka domāt, ka šeit nokļuvis nejauši. Vienkārši pulksteņmeistars droši vien nejauši viņu tur aizmirsis. Vai arī tieši šī vieta visā pulksteņa mehānismā ir salūzusi? Taču pulkstenis precīzi sekundi aiz sekundes rādīja pareizu laiku.

Tuvojās Jaunais gads. Un, nevis vienkārši jaunais gads, bet jauns Gadsimts. Visi pulksteņa iedzīvotāji gatavojās tam īpaši rūpīgi, iesmērējās, pucējās, tīrījās, lai pulkstenis spīdētu un laistītos. Mazais Zobratiņš skumji vēroja visu šo dzīvespriecīgo svētku noskaņas pilno burzmu un jutās tajā viens un lieks. Un Zobratiņš nolēma, ka tikko Jaungada naktī pulkstenis noskaitīs divpadsmit, un visi sāks viens otru apsveikt, viņš paklusām aizmuks no pulksteņa. Ripināsies pa

pasauli, iespējams, kaut kur arī atradīs savu likteni.

Un, lūk, sāka skaitīt pēdējās sekundes pirms pulksteņa zvaniem tornī. Visi pulksteņa mehānisma iedzīvotāji sagatavojās svinīgi izpildīt savu ierasto darbu. Zobratiņš jau sagatavojās nolēkt no savas ass, lai izpildītu savu jauno plānu. Un pēkšņi... ass, uz kuras tas sēdēja, noraustījās, neierasti nočirkstēja un sāka griezties! Zobratiņš domāja, ka sapņo un tāpēc ieknieba sev. taču, nē, ass kustējās un šī kustība bija īsta. Brīnums!

Sāka skanēt divpadsmit pusnakts pulksteņa sitieni – kolīdz tie bija atskanējuši, pulksteņa iemītnieki metās viens otru apsveikt. Un visvairāk tie apsveica mazo Zobratiņu par viņa nopietno un atbildīgo darbu. Un izrādījās, ka mazais Zobratiņš bija atbildīgs par to cipara nomaiņu Galvenajā pulksteņa ciparnīcā, kurš rādīja gadsimtu. Un, ja maziņā Zobratiņa nebūtu, tad mirklī, kad iestājas jaunais gads, pulkstenis nevarētu parādīt ciparu, ko ļaudis bija gaidījuši 100 gadus. Zobratiņš bija izdarījis savu darbu, kuru tam bija paredzējis pulksteņmeistars.

Priekšā bija nākamie simts gaidīšanas gadi. Bet Zobratiņš skaidri zināja – viņš ir savā vietā un arī viņam ir ikdienišķais darbs, neierūsēt, būt tīram un nepazust. Un noteiktajā laikā viņš atkal izpildīs to uzdevumu, kam bija radīts.

pritchi.ru/ tulk. Ginta F

Lai Jums visiem brīnišķīgs Jaunais gads: lai izdodas būt tajā vietā, kura ir jūsējā, lai izdodas atrast lietu, kuru darot variet justies laimīgi, piepildīti un noderīgi cilvēkiem!

***

Bībeles lasīšanas plāns 2019. gada janvārī

1.nedēļa Psalmi 1-2; Mateja ev.1-2

2.nedēļa Psalmi 3-5; Mateja ev.3-4

3.nedēļa Psalmi 6-8; Mateja ev.5-7

4.nedēļa Psalmi 9-11; Mateja ev.8-10

5.nedēļa Psalmi 12-14; Mateja ev.11-13

***

Sveicam janvārī dzimušos!

3.01. – Dāvids Ķeris

6.01. - Rita Ķere

6.01. - Inga Vadone - 30

8.01. – Inga Sisene

12.01. – Silvija Meniķe – 70

13.01. - Gunta Judkauskā

15.01. - Modris Baumanis

15.01. - Inese Spēka

16.01. - Iveta Dirnēna

20.01. – Arta Veidmane-Srēle

22.01. - Tāļvaldis Ķeris

**Ja vakardienas panākumi tev šķiet lieli, tas nozīmē tikai to,
ka šodien tu neko dižu neesi paveicis.**

L.Holtz

- 26.janvārī - Visi svētdienskolotāji aicināti uz LBDS Svētdienskolu apvienības konferenci!
“Pasaule bērna acīm” Rīgā, Āgenskalna baznīcā, Mārupes 16
- 27.janvārī – draudzes pilnsapulce - nākotnes redzējuma svētdiena

***

Ziemassvētku pasaka

– Lai miers tavā sirdī, – maigi teica Eņģelis, apsēžoties blakus Kaķim, kurš sēdēja uz apsniguša koka zara.
– Sveiks, – Kaķis slinki pavēra savas zaļās acis un nopētīja nelūgto viesi, un tāpat slinki novērsās.

Eņģelis noslēpa zem spārnjiem savas basās kājas un paskatījās lejup. Tālu, lejā pletās plašs, piesnidzis pagalmis, pa kuru, pikodamies un skaļi smiedamies, skraidīja bērni.

– Augstu gan esi uzkāpis, – Eņģelis teica, ar skatu mērīdams attālumu no zara līdz zemei.
– Toties līdz šejieni pat sīkā Sašas sniega pika neatlidos.

Eņģelis saprotoši pamāja ar galvu un sakārtoja savus spārnus. Tā viņi kādu brīdi klusēja un vēroja lejā notiekošo.

– Vai tu ieradies pēc manas večiņas? – galvu nepagriezdams jautāja Kaķis. Viņa balss bija tikpat slinka kā skats, taču Eņģelis uzreiz sajuta sāpes un trauksmi.

– Nē, es ne pēc viena nenācu..
– Ā! – Trauksmes mākonītis pazuda. – Viņa katru dienu runā par to, ka drīz viņu Eņģelis paņems, — paskaidroja Kaķis. – Iespējams, kāds cits atlidos...

Atkal klusēja. Taču izskatījās, ka Eņģeļa klātbūtne Kaķi darīja tramīgu un viņš pēc iespējas vienaldzīgākā balsī jautāja:
– Kāpēc tu šeit atnāci?
– Es apsēdos, lai atpūstos. Es te vienu puiku jūsu pilsētā no viņa paša glābu. Ak, vai, grūts tāds darbs! Tagad lidoju mājup.
– Tad tu... arī no slimībām izglābt vari?
– Skatoties, kāda slimība. Bet no daudzām varu. Esmu Sargeņģelis.
– Tad ko Tu te sēdi? – ierūcās Kaķis. – Ejam! Un viņš kā ruds viesulis nolēca zemē. Eņģelis klusām nolaidās blakus.

Vecenīte bija tik vāja, ka Eņģelis uzreiz to nepamanīja – starp baltajiem palagiem un spilveniem. Acis viņa bija aizvērusi, bet krūtis cilāja saraustīta elpa. Eņģelis noliecās pār viņu, nolika tai uz krūtīm savus izplestos spārnus un klusiņām, maigi kaut ko čukstēja. Kamēr viņš tā stāvēja, Kaķis piemeta pavadā malku, uzcēla uz plīts atdzisušo tējkannu un ielēja krūzē pienu. tam klāt piebēra saujiņu kaut kādas zālītes, lai pagatavotu saimniecei veselīgu dzērienu.

Kad Eņģelis atliecās, saimnieces elpa bija kļuvusi mierīga un klusa, iekritušie vaigi sārtojās.

– Lai paguļ, – viņš teica Kaķim. – Viņa ir ļoti novārgusi.

Kaķis aizgriezās un notrausa asaru.

Večiņa gulēja, bet Kaķis ar Eņģeli dzēra tēju. Kaķis ik pa brīdim tējā ielēja saldo krējumu, un Eņģelis smaidīja, skatoties uz viņu.

– Es laikam pagaidām palikšu pie jums, — viņš teica lēnām maisot tēju, — Kamēr Mihailovna atlabs.

– Kā Tu zini, ka viņa ir Mihailovna?

– Es taču esmu Eņģelis. Es zinu arī to, ka tevi sauc Čārlijs.

– Tātad, esam iepazinušies, – pasmaidīja Kaķis – Un kā Tevi godāt?

– Mums vārdu nav. Sauc mani vienkārši par Eņģeli.

Kaķis pastūma saldo krējumu tuvāk Eņģelim un turpināja malkot no savas krūzes.

Virš gultas klusi tikšķēja pulkstenis, plītī sprakšķēja malka un ārā pieņēmas spēkā vējš.

– Lūk, tu man jautāji, kāpēc es tik augstu kokā esmu uzlīdis, – pēkšņi ierunājās Kaķis – Sanāk – tāpēc, ka gaidīju tevi. – Un domīgi, ieklausoties vējā, klusiņām piebilda: – Būs jāuzada tev zeķītes, lai nevajag basām kājām pa sniegu bradāt.

L.Sosnina/tulk. Ginta FS

Gaišu un Mīlestības pilnu jums visiem šo brīnišķīgo svētku laiku. Lai harmonija dvēselē un prieks, un mīlestība sirdī!

zentasvara50@inbox.lv